

Η Αγία Νεομάρτυς Κυράνα

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Αυτή η καλή σε όλα νύμφη του Χριστού ήταν από ένα χωριό της Θεσσαλονίκης, που λεγόταν Αβυσσώκα, τέκνο Χριστιανών γονέων, ήταν δε πολύ όμορφη και ζούσε ζωή σεμνή και συνετή. Αλλά ο διάβολος, που μισεί το καλό, τη φθόνησε για την τόση αρετή της και, μη μπορώντας να την μολύνει με αισχρούς λογισμούς και με άτοπες κρυφές πράξεις, βρήκε ως όργανο της κακίας του έναν Αγαρηνό Γενίτζαρο, που ήταν σε εκείνο το χωριό σούμπασης και συγκέντρωνε τα αρχοντικά εισοδήματα, ο οποίος χτυπήθηκε από σατανικό έρωτα για την κόρη και άρχισε ο μιαιρός να την κολακεύει με διαφόρους τρόπους, για να την φέρει στο σκοπό του, αλλά η παρθένος δεν τον δεχόταν καθόλου. Ύστερα εκείνος της έταζε να της δώσει, όσα χρήματα θέλει και να της κάμει και φορέματα πολύτιμα, εάν

παραδεχθεί, αλλιώς την απειλούσε, ότι θα την υποβάλει σε μεγάλα βασανιστήρια και τελευταία θα της δώσει και θάνατο.

Η κόρη όμως, έχουσα όλο της τον πόθο προς τον Χριστό, δεν υπολόγιζε καθόλου ούτε τα χαρίσματα και τις υποσχέσεις του, ούτε τις φοβέρες του. Επειδή λοιπόν εκείνος έβλεπε, ότι δεν κατορθώνει το σκοπό του, συμφωνεί με άλλους γενίτζαρους του ιδίου τάγματος και αρπάζουν ξαφνικά την κόρη και την πηγαίνουν στο δικαστή της Θεσσαλονίκης ψευδομαρτυρώντας, ότι είπε τάχα η κόρη πως θα τον πάρει άνδρα και θα έλθει στην πίστη τους. Ακολούθησαν δε και οι γονείς της κόρης, αλλά επειδή δειλίασαν από τις φοβέρες εκείνων, κρύφθηκαν. Εκεί λοιπόν οι Τούρκοι έκαναν πολλά στην παρθένο, για να την φέρουν στο σκοπό τους, πότε με κολακείες και ταξίματα, πότε με φοβέρες. Αλλά η μακάρια έστεκε ατάραχη και μόνο ένα λόγο είπε σ' αυτούς• «Εγώ είμαι Χριστιανή και έχω νυμφίο τον Κύριό μου Ιησού Χριστό, στον οποίο προσφέρω ως προίκα την παρθενία μου, και αυτόν πόθησα και ποθώ από τα νιάτα μου και για την αγάπη του είμαι έτοιμη να χύσω και το αίμα μου, για να αξιωθώ να τον απολαύσω. Ακουστέ λοιπόν την απάντησή μου και πλέον άλλο λόγο μη περιμένετε να σας πω».

Μόλις είπε αυτά, σιώπησε και πλέον δεν θέλησε να αποκριθεί καθόλου σε όσα την ρωτούσαν αργότερα, αλλά γέρνοντας κάτω την κεφαλή, έστεκε με πολλή σεμνότητα σαν να ντρεπόταν να βλέπει και τα ίδια τα πρόσωπα των ανδρών, προσευχόμενη νοερά και παρακαλώντας τον νυμφίο της Χριστό, να την ενδυναμώσει έως τέλους. Και την ώρα εκείνη γέμισε η καρδιά της από αγαλλίαση και χαρά πνευματική και, καθώς φανταζόταν νοερά τον γλυκύτατό της Χριστό, της φαινόταν σαν να ήταν ανεβασμένη στον παράδεισο και λησμόνησε όλα τα λυπηρά της παρούσας ζωής και επιθυμούσε να λάβει το γρηγορότερο τον θάνατο υπέρ του Χριστού. Βλέποντας όμως εκείνοι το αμετάθετο της γνώμης της και την χαρά στο πρόσωπό της καταντράπηκαν και έτσι την έστειλαν στη φυλακή και την έβαλαν σε σίδερα.

Ο δε γενίτζαρος εκείνος, φλεγόμενος ακόμη από τον δαιμονικό έρωτα, πήγε σε έναν αγά μεγάλο του κάστρου, που ονομαζόταν Αλή αφέντης, μπέης ως προς το αξίωμα, και τον παρακαλεί να προστάξει τον δεσμοφύλακα να τον αφήνει να μπαίνει μέσα στη φυλακή, όταν θέλει. Το οποίο και έγινε. Και πήγαινε ο μιαρός κάθε ώρα και της έκανε πολλές τυραννίες με πείσμα ή να την φέρει στο θέλημά του ή να την σκοτώσει. Και δεν έφθανε μόνο αυτός, άλλα έπαιρνε μαζί του και άλλους ομοίους του γενιτζάρους, για να την τιμωρούν αυστηρά, αλλά η μακάρια, όταν τους έβλεπε, έσκυβε κάτω την κεφαλή, σκέπαζε το πρόσωπό της και, σταυρώνοντας τα χέρια της ούτε τους κοίταζε, ούτε τους αποκρινόταν.

Εκείνοι δε πρώτα άρχιζαν να παρακινούν την Αγία με κολακείες και ταξίματα,

ύστερα όμως, βλέποντάς την πως ήταν τόσο σταθερή και ασάλευτη, άρχιζαν τα βασανιστήρια· ο ένας την κτυπούσε με ξύλο, ο άλλος με μαχαίρι, άλλος με κλωτσιές και άλλος με γροθιές έως ότου την άφηναν σαν νεκρή και έτσι αναχωρούσαν, για να πάρει χρόνο και να συνέλθει και πάλι να την βασανίσουν.

Και αυτά μεν έκαναν εκείνοι τις ημέρες. Ενώ τις νύχτες ο δεσμοφύλακας την κρεμούσε από τις μασχάλες, παρόλο που είχε και τα χέρια της αλυσοδεμένα και, αρπάζοντας ό,τι ξύλο εύρισκε, την έδερνε άσπλαχνα, έως ότου κουραζόταν και τότε την άφηνε κρεμασμένη στην τόση ψύχρα του χειμώνα, που ήταν τότε.

Ένας Χριστιανός, που ήταν μέσα επιθεωρητής περίμενε την ευκαιρία, και όταν καταλάβαινε πως του περνούσε ο θυμός, πήγαινε και τον παρακαλούσε και του έδινε άδεια και την κατέβαζε. Η Αγία ωστόσο είχε τόση υπομονή, ηρεμία και σιωπή, που σου φαινόταν ότι άλλη πάσχει και όχι εκείνη, και όλος ο νους της και η προσοχή της βρισκόταν στους ουραμούς.

Ήταν δε στη φυλακή και άλλοι Χριστιανοί και Εβραίοι και μερικές Τουρκάλες για ατιμίες τους, οι οποίες έλεγχαν τον δεσμοφύλακα ως άσπλαχνο και μη φοβούμενο το Θεό, επειδή τυραννούσε έτσι μία γυναίκα, που δεν τον έβλαψε. Αλλά και ο Χριστιανός εκείνος δεν έπαυε, πότε με το καλό, πότε με ήπιους ελέγχους (διότι είχε θάρρος προς αυτόν), να του θυμίζει την κρίση του Θεού και άλλα τέτοια να του λέει, για να τον μαλακώνει να μη παιδεύει την Αγία· αλλά ο σατανάς σκλήρυνε πολύ την καρδιά του και όσο εκείνοι τον παρακαλούσαν, τόσο εκείνος περισσότερο τη βασάνιζε. Εκείνοι πάλι οι γενίτζαροι πηγαίνοντας να την τιμωρήσουν, πολλές φορές άφηναν τις τιμωρίες και προσπαθούσαν να της δώσουν να φάει, για να μην πεθάνει, και πότε της έδιναν σταφίδες, πότε φοίνικες. Και καθώς η Αγία δεν ήθελε καθόλου φαγητό, εκείνοι προσπαθούσαν με τη βία να της ανοίξουν το στόμα, αλλά δεν το κατάφερναν.

Παρόμοια και οι Χριστιανοί, που βρίσκονταν στη φυλακή πολύ την παρακαλούσαν, να φάει το παραμικρό, η Μάρτυς όμως δεν πειθόταν καθόλου να γευτεί τίποτε, επειδή είχε μέσα στην καρδιά της τη φλόγα της αγάπης του Κυρίου της και νυμφίου Χρίστου, που την έτρεφε και την ενδυνάμωνε.

Την έβδομη ημέρα πήγαν πάλι οι γενίτζαροι και την τυράνησαν πολύ δυνατά. Γι' αυτό παρακινούμενος από θείο ζήλο ο προαναφερθείς Χριστιανός άρχισε να επιπλήττει αυστηρά τον δεσμοφύλακα και να τον φοβερίζει, ότι μπορεί να τον καταδώσει στον πασά, που αφήνει και έρχονται απ' έξω άνθρωποι και τιμωρούν τους φυλακισμένους που είναι ενάντιο στο νόμο τους και που άλλη φορά τέτοιο πράγμα δεν έγινε· αλλά και οι Τουρκάλες εκείνες πολύ τον έβρισαν, λέγοντάς τον άπιστο και φονιά και θέλησαν να φωνάξουν και δυνατά.

Ύστερα όμως από λίγη ώρα, να, και έφθασαν πάλι οι γενίτζαροι για να την τιμωρήσουν, αλλά ο δεσμοφύλακας δεν τους άφησε. Γι' αυτό εκείνοι πήγαν αμέσως και παραπονέθηκαν στον αλήμπεη. Ο οποίος φωνάζει το βράδυ τον δεσμοφύλακα και τον βρίζει, γιατί παρακούει εκείνο που τον πρόσταξε. Τότε εκείνος γύρισε πίσω πολύ θυμωμένος και αρπάζει την Αγία και την κρεμά και πιάνοντας μία σχίζα ξύλινη, που έτυχε να είναι εκεί πολύ μεγάλη και κρατώντάς την με τα δύο χέρια χτυπούσε επάνω στην Αγία, όπου έφθανε χωρίς έλεος, τόσο που άρχισαν οι φυλακισμένοι να φωνάζουν.

Ακόμη και οι Τουρκάλες εκείνες φώναζαν δυνατά. Βλέποντας δε την αναταραχή ο καταραμένος, την άφησε κρεμασμένη και πήγε στον οντά του με μεγάλη στενοχώρια και ταραχή στην καρδιά του και είπε σ' εκείνον τον Χριστιανό να του ψήσει καφέ να πιεί. Ψήνοντας όμως τον καφέ ο Χριστιανός, άρχισε πάλι ήρεμα να τον επιπλήττει για την ασπλαχνία που επέδειξε, τόσο που τον έκανε και έπεσε μπρούμυτα και έκλαιγε ή από τον έλεγχο της συνειδησεώς του ή από την ντροπή του. Και εκείνη την ώρα, που ήταν η Αγία ακόμη κρεμασμένη, ω του θαύματος!, έξαφνα έλαμψε φως μέγα στη φυλακή, που κατέβαινε από ψηλά από τη σκεπή σαν αστραπή, το οποίο περικυκλώνοντας το σώμα της Μάρτυρος, ξεχύθηκε και σε όλη την φυλακή και την φώτιζε σαν να έμπαινε μέσα όλος ο ήλιος. (Ήταν δε τότε τέσσερις ή πέντε η ώρα τη νύχτα).

Και οι μεν Χριστιανοί φώναζαν το, Κύριε ελέησον. Οι δε Εβραίοι έπεσαν μπρούμυτα να μη βλέπουν το φως. Οι Τουρκάλες φώναζαν, ωχ, ωχ, το κρίμα της φτωχής ρωμαίας μάς έφθασε και έπεσε αστραπή να μας κάψει, ο δε δεσμοφύλακας από το φόβο του άρχισε να τρέμει ολόκληρος και είπε σ' εκείνον τον Χριστιανό να ξεκρεμάσει την Αγία. Ο δε Χριστιανός πηγαίνοντας την βρήκε τελειωμένη. Το δε φως έφυγε και έμεινε ύστερα μία μυστηριώδης ευωδία για πολλή ώρα.

Παίρνοντας λοιπόν ο Χριστιανός εκείνος τα κλειδιά από τον δεσμοφύλακα, άνοιξε τα σίδερα και, αφού έλυσε τα χέρια της ταχτοποίησε με σεβασμό και ευλάβεια το Άγιό της λείψανο και, αφού άναψε κεριά και θυμίασε, καθόταν δίπλα, προσμένοντας με χαρά την ημέρα και δοξάζοντας τον Θεό που τον αξίωσε να δει

τέτοια θαύματα και να πιάσει και να περιποιηθεί Μαρτυρικό λείψανο.

Την αυγή διαδόθηκε στην πόλη η φήμη του θανάτου της Αγίας και η έλαμψη του Αγίου φωτός. Και οι μεν Αγαρηνοί καταντροπιασμένοι σιωπούσαν και έδωσαν άδεια στους Χριστιανούς να πάρουν το λείψανο και να το κάνουν ό,τι θέλουν. Οι δε Χριστιανοί όλοι ευχαριστήθηκαν και έτρεξαν πολλοί στη φυλακή και, αφού πήραν το Άγιο λείψανο με ευλάβεια, το ενταφίασαν έξω από την πόλη, εκεί όπου ενταφιάζονται και των υπολοίπων Χριστιανών τα λείψανα. Τα δε ενδύματα της Αγίας τα διαμοίρασαν πολλοί Χριστιανοί προς αγιασμό τους και σωτηρία.

(Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, Συναξαριστής τ. Γ΄, έκδ. Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Ιερά Καλύβη «Άγιος Σπυρίδων Α΄», Νέα Σκήτη, Άγιον Όρος, σ. 416-420)

Πηγή: pemptousia.gr